

De bekentenis

De middagzon brandde op de akkers. Golvend strekten ze zich uit tussen de boomgroepjes van de boerderijen en de verschillende gewassen - het rijpe rogge, het goudkleurige koren, de lichtgroene haver en de donkergroene klaver - bedekten als een wijde, gestreepte mantel zacht en wuivend de naakte aarde.

Op een heuvelrug verderop liep een onafzienbare kudde koeien, de grote ogen halfdicht geknepen tegen het felle licht, grazend en herkauwend temidden van een zee van klaver.

Twee vrouwen, moeder en dochter, liepen heupwiegend achter elkaar over een pad dat loodrecht door de akkers sneed in de richting van de kudde.

Allebei droegen ze op hun schouders een juk met zinken emmers die bij iedere stap een blinkendwitte flits zonlicht weerkaatsten.

Ze wisselden geen woord. Ze gingen de koeien melken. Toen ze bij de kudde waren aangekomen, zetten ze hun emmers neer en liepen naar de twee voorste koeien die ze met hun klompen een schop in de flanken gaven zodat ze opstonden. De beesten kwamen langzaam overeind, eerst op hun voorpoten, daarna hesen ze met moeite hun dikke achterste omhoog dat nog zwaarder leek dan anders door de enorme, rosé, bungelende uier.

Moeder en dochter Malivoire kropen ieder op hun knieën onder de buik van een koe en trokken met een

geroutineerde beweging aan de opgezwollen uier waaruit bij elk kneepje een dun straaltje melk in de emmer spoot. Het schuimende, gelige vocht steeg gestadig tot aan de rand terwijl de vrouwen beest voor beest de lange rij afwerkten.

Zodra ze er één gemolken hadden, leidden ze die naar een ongerept stukje van het klaverveld en begonnen aan de volgende.

Toen ze klaar waren, gingen ze op de terugweg, nog langzamer nu vanwege de volle melkemmers. De moeder voorop en de dochter achter haar.

Plotseling stond het meisje stil, zette haar juk neer, ging op de grond zitten en begon te huilen.

De moeder, die niemand meer achter zich hoorde lopen, draaide zich om en bleef stomverbaasd staan.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ vroeg ze.

Haar dochter Céleste, een forse meid met vlammend rood haar en vlammend rode wangen, bespikkeld met sproeten alsof de brandende zon er op een dag toen ze aan het zwoegen was haar vonken op had laten vallen, griende als een kind dat een pak slaag heeft gehad:

‘Ik kan de melk niet meer dragen!’

De moeder nam haar achterdochtig op en zei:

‘Wat krijgen we nou?’

Céleste, die in elkaar gedoken tussen haar emmers zat en haar gezicht in haar schort verborg, kermde:

‘Het is te zwaar voor me. Ik kan niet meer.’

De moeder drong aan:

‘Wat heb je dan?’

Het meisje kreunde:

‘Ik geloof dat ik zwanger ben.’ En ze begon te snikken.

Nu zette de oude vrouw op haar beurt haar juk neer, zo verbouwereerd dat ze geen woord kon uitbrengen.

Eindelijk bracht ze eruit:

‘Je ... je ... je bent zwanger, stomme griet, hoe kan dat?’

De Malivoires waren rijke boeren, sluw en machtig, en stonden hoog in aanzien. ...